

Unescos konvention om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

unesco.se

Svenska Unescorådet
Swedish National
Commission for UNESCO

Unescos konvention om skydd
för och främjande av mångfalden
av kulturyttringar

UNESCO

Unesco är Förenta nationernas organisation för utbildning, vetenskap, kultur och kommunikation. Unescos mål är att bidra till fred och säkerhet genom internationellt samarbete inom dessa ansvarsområden. Unesco grundades år 1945, har 195 medlemsländer och sekretariat i Paris. Sverige blev medlem år 1951. Mer information om Unesco: www.unesco.org

SVENSKA UNESCORÅDET

Svenska Unescorådet ger råd till den svenska regeringen när det gäller Unesco, främjar Unescos verksamhet samt informerar i Sverige om Unesco.

Mer information om Svenska Unescorådet: www.unesco.se

Unescos konvention om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar kan laddas ned på www.unesco.se.

Innehåll

Förord	7
Historien om en konvention	8
Konvention om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar	17
Convention on the protection and promotion of the diversity of cultural expressions	46

Förord

I år är det tio år sedan Unesco medlemsländer antog mångfaldskonventionen, Konventionen om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar. Sverige var ett av de första 30 länderna som ratificerade konventionen.

I Sverige finns en förståelse för att yttrandefrihet och kulturell mångfald stärker mänskliga rättigheter och kulturens roll i förhållande till andra intressen som exempelvis internationella handelsintressen.

Unesco är FN:s organisation för utbildning, vetenskap, kultur och kommunikation. Sedan grundandet 1945 arbetar organisationen för fred och säkerhet genom mellanstatligt samarbete som syftar till att bidra till ökad respekt för rättvisa, rättstatsprinciper, mänskliga rättigheter och de grundläggande friheterna.

Unesco har som uppgift att skapa förutsättningar för bättre dialog mellan civilisationer, kulturer och människor. Unescos uppgift är inte lätt, men inte desto mindre nödvändig.

Vi hoppas att skriften ska väcka diskussion och starta vitala och kreativa samtal om mångfaldskonventionen!

Stockholm den 21 maj 2015

Mats Djurberg
Generalsekreterare
Svenska Unescorådet

Staffan Forssell
Generaldirektör
Statens kulturråd

Historien om en konvention

Mikael Schultz, ämnesråd, Kulturdepartementet

DEN 18 MARS 2007 trädde Unescos ”Konvention om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar” i kraft. Det var inte många som hade trott att det endast skulle ta två år från beslutet i oktober 2003 till ett genomarbetat förslag. Beslutet att anta konventionen togs på generalkonferensen 2005 – dock inte i enighet och harmoni. Vid ett tillfälle i slutförhandlingarna markerade faktiskt USA:s delegation sitt missnöje och marscherade ut ur salen. De ansåg att konventionen inte var att betrakta som en kulturkonvention och därför inte borde behandlas i Unesco. Dessutom ansåg de att den också motverkade de handelspolitiska intressena. Den absoluta merparten av Unescos medlemsländer höll inte med om denna tolkning utan beslutade i oktober 2005, utan stöd av USA och Israel, att anta konventionen.

I korthet kan man säga att konventionen syftar till att fungera som en internationell plattform i arbetet med att värna den kulturella mångfalden och ett internationellt kulturutbyte. Samtidigt poängteras behovet av stöd till utvecklingsländerna i ett mer balanserat kulturutbyte och för arbetet med att utveckla kulturpolitiska strukturer. Erkännandet av kulturens duala natur – med både ett kulturellt och ekonomiskt värde, lägger också grunden för en ömsesidig respekt mellan kulturella och handelsmässiga intressen.

Men hur kom konventionen egentligen att bli till och varför?

På Unescos hemsida finns bakgrundsinformation om arbetet med mångfaldsfrågorna, men faktiskt inte någon längre historik om själva arbetet med konventionen. Avsnittet om den historiska bakgrunden börjar med beslutet på generalkonferensen 2003 att sätta igång konventionsarbetet. Naturligtvis hade beslutet föregåtts av en mängd diskussioner i flera, om inte alla, världsdelar. Diskussionerna handlade om hotet

mot den kulturella mångfalden och behovet av stödjande politiska beslut på mellanstatlig nivå. Ett exempel på tidigare internationellt arbete om kulturell mångfald var Unescos världskommission för kultur och utveckling vars arbete resulterade i en rapport redan 1995, "Our Creative Diversity", på svenska "Vår skapande mångfald" 1996. Rapporten lyfte fram mångfaldens betydelse ur många aspekter, framförallt förhållandet mellan kultur och utveckling. Rapporten beredde också vägen för den stora Unescokonferensen om kulturpolitik i Stockholm 1998 – "The Power of Culture". Här började diskussionerna om ett internationellt juridiskt bindande instrument att konkretiseras.

I samband med Stockholmskonferensen bildade sju kulturministrar, med den färgstarka kanadensiska kulturministern Sheila Copps i spetsen, ett nätverk – "International Network on Cultural Policy" (INCP). Sverige var ett av de sju länderna som grundade nätverket som senare kom att breddas till cirka 70 länder. Den första idéskissen om ett nytt juridiskt bindande internationellt instrument var ganska abstrakt. De initiala diskussionerna blev följaktligen både svårgripbara och famlande. Dessutom tolkades denna teoretiska idé olika av olika länder. Det som var svårt var att hitta ett gemensamt sätt att tala om frågan – ett gemensamt språk. Processen tog tid men det var nödvändigt för den demokratiska processen och inte minst för det som var huvudsyftet – främjandet av den kulturella mångfalden.

Det är värt att i sammanhanget inte glömma bort att Kanadas vällovliga nätverksinitiativ också grundade sig i ett nationellt särintresse. Tidningsmagasinen från USA hotade nämligen den kanadensiska tidsskriftsindustrin och på så sätt också den kulturella identiteten. Det var således inte bara altruistiska omtankar om de mindre sårbara kulturerna, deras bevarande och den kulturella mångfalden per se som styrde Kanadas ledarskap i konventionens tillblivelse.

Redan i de första trevande utkasterna till juridiska texter stod det klart att den stora nöten att knäcka låg i relationen kulturella hänsyn och handelsintressen. När har handels starka krafter anledning att böja sig för kulturell mångfald? Även om det var naturligt att sätta de kulturella

intressena främst i arbetet behövdes ett realistiskt förhållningssätt gentemot vad som var möjligt enligt internationell rätt. Det kanske inte förvånar någon att det i inledningsstadiet också hämtades inspiration från FN:s konvention om biologisk mångfald där liknande intressekrockar finns.

Sverige var drivande för att frågan om detta internationella instrument skulle hanteras och beredas i Unesco och inte av en ny fristående organisation (en slags kulturens WTO som Kanada inledningsvis drev hårt). Många länder och aktörer från det civila samhället kom allt bättre att förstå Sveriges ståndpunkt. Den pragmatiska inställningen till att inom rimlig tid, med rimliga kostnader och med rimliga framtidsförutsättningar verka genom Unesco slog igenom i INCP efter ett kulturministermöte i Kapstaden 2002.

Tidigare hade Unesco varit förhållandevis skeptisk till INCP och dess arbete. Höga tjänstemän från Unesco betraktade först INCP som en aspirerande konkurrent och markerade också detta. Efter beslutet från INCP att vilja verka genom Unesco var förstås de problemen ute ur bilden.

INCD (International Network on Cultural Diversity) var INCP:s spegelorganisation i det civila samhället (grupperingar av ickestatliga organisationer) som verkade för denna konvention via sina egna nationella kanaler. INCP och INCD stöttade varandra i arbetet och träffades regelbundet i samband med de då årliga kulturministermötena.

Vem/vilka höll i pennan?

Precis som en sekreterare för ett möte har stor makt att påverka nedteckningen av vad som händer och sägs är vem som håller i pennan för en konvention i ett FN-organ centralt för slutprodukten. I detta fall hade Unescosekretariatet i Paris initialt initiativet. Sekretariatet stod nämligen för det första utkastet av text. Men efter ett antal expertmöten tog ordföranden för dessa, sydafrikanen Kader Asmal och sekreteraren Artur Wilczynski från Kanada – med eller utan Unescos vice generaldirektörs godkännande – beslutet att själva sätta sig ned och for-

mulera ett nytt utkast. Diskussionen i plenum hade nämligen hamnat i ett dödläge. Ett möte i Sydafrika med den innersta kretsen ledde till ett nytt andra utkast. Arbetet var pressat men drevs med stor entusiasm för att slutprodukten skulle komma fram i tid till den snart stundande generalkonferensen.

Det nya utkastet diskuterades i nya expertmöten och med den gängse formen att i plenum ta eller förkasta enskilda tillägg eller justeringar. Omständligt, men ett måste. Demokrati tar tid. Sammanlagt kunde man räkna in en mängd möten under två års tid med representanter från de flesta av Unescos idag 195 medlemsländer. Ett färdigt förslag fanns att anta på generalkonferensen 2005 och när det antogs kanaliserade den jamaicanske delegaten Sidney Bartley en gemensam känsla av lättnad genom att sjunga en av sina berömda landsmän Bob Marleys reggae-låtar i plenum. Hjälpligt kunde man höra ett antal övriga delegaters något vekare och ovana stämmor i den stora amfiteaterliknande mötessalen.

Ratificera mera!

Efter att en konvention antas ska alla parter till konventionen också slutligen bekräfta sitt åtagande genom ett nationellt beslut. Formellt hanteras det genom att antingen ratificera, godta, godkänna eller ansluta sig till konventionen. I Sveriges fall var det fråga om ratifikation. Faktum är att Sverige var det 27:e landet i raden att ta sitt beslut. Enligt statuterna träder konventionen i kraft först tre månader efter det att den 30:e parten har skickat in sitt godkännandeinstrument. Att hamna i skaran av de första 30 länderna har egentligen ingen praktisk betydelse alls men har ett signalvärde. Sverige kunde med sin tidiga ratifikation framhålla ett särskilt engagemang för konventionen.

Det svenska ratifikationsbeslutet föregicks av en intern departementspromemoria där konventionstexten redovisades och analyserades. Även en bedömning av vilka konsekvenser en ratifikation skulle kunna få gjordes. Slutsatsen blev att det fanns förutsättningar för Sverige att ratificera konventionen och att ratifikationen inte förutsatte några lag-

ändringar. Inte heller medförde ratifikationen några direkta finansiella konsekvenser. Konventionen bedömdes också vara av det slaget att Riksdagens godkännande inte krävdes. Och, inte minst intressant, noterades att utarbetandet av konventionen hade haft starkt stöd från det svenska civila samhället vilket var en ytterligare anledning till att ratificera i ett tidigt skede.

Den 18 mars 2007 trädde konventionen i kraft och till dags dato (maj 2015) är 138 länder parter i konventionen – ja, och förstås även den Europeiska gemenskapen!

EU – part till konventionen

För första gången i Unescos historia är en överstatlig samarbetsorganisation part till en konvention. Vi pratar naturligtvis om EU. Visst kan det tyckas lite lustigt att man i konventionen väljer att skriva just "en regional organisation för ekonomisk integration" i stället för EU. Svaret är enkelt men kanske inte helt självklart – det var lika bra att redan då föregripa bildandet av ytterligare regionala organisationer. Då behövs varken ändringar i konventionen eller argumentation för särlösningar. Principiella skrivningar är normalt att föredra även om det kan tyckas långt till nästa ekonomiskt integrerade regionala organisation. Men vem vet när Afrikanska unionen väljer att konkretisera sitt samarbete? Och vem vet vad som händer med de samtal som förs om en östasiatisk union?

Med anledning av att konventionen sträcker sig över ansvarsområden där det samtidigt rör sig om både EU:s och medlemsstaternas behörighet, s.k. blandat avtal, måste EU också vara part till konventionen. I princip har gemenskapen beslutanderätt, så kallad exklusiv kompetens, på handelspolitikområdet och medlemsstaterna har behörighet på det kulturpolitiska området. Däremellan finns också en delad kompetens i vissa frågor. Vi kan utan omsvep konstatera att ansvarsfördelningen är knepig och krånglig.

Krångligt har det också varit för medlemsländer i Unesco som inte tillhör EU att förstå den här uppdelningen på kompetenser och vad EU egentligen är. Därför har det varit (och är) särskilt betydelsefullt att i

relationen till andra länder vara pedagogisk och förklara varför EU-ländernas röst ibland förs fram av aktuellt ordförandeland och ibland av en för dem mystisk kommission. Unescos medlemsländer utanför EU är helt enkelt ovana att hantera frågor på detta sätt. Från att gå från ordningen att alla länder agerar självständigt utan större samordning till en fastare struktur för 28 länder är ingen liten omställning i sammanhanget. Spelreglerna har helt enkel förändrats. Det har också lett till att även andra regionala kluster inom Unesco alltmer samordnar sig. Kommer utvecklingen att sluta med slutna grupperingar som taktiskt spelar ut varandra är det inte bra. Leder utvecklingen till tydligare prioriteringar och möjligheter att komma överens snabbare och mer effektivt bör vi naturligtvis bara vara glada.

Den internationella fonden för kulturell mångfald

Enligt vad som stipuleras i konventionen har det bildats en fond vars ändamål är att stödja utvecklingsländernas arbete till förmån för kulturell mångfald. Tanken är att medlen främst ska gå till arbete och projekt som ska kunna stå modeller för framtida insatser.

I artikel 18, som reglerar fondens användande står att "parterna skall bemöda sig om att regelbundet betala in frivilliga bidrag för genomförandet av denna konvention". Denna skrivning kan tyckas märklig men är resultatet av att det fanns ett stort motstånd bland många länder i Nord att besluta om fler tvingande finansiella åtaganden. Förväntningarna på de rikare länderna är oavsett slutliga skrivningar i konventionen mycket starka. Även utan tvingande skrivningar blir sannolikt resultatet att många länder i praktiken solidariskt betalar till fonden.

Artikel 20 eller var det nummer 19?

Den absolut största stötestenen var, som tidigare nämnts, relationen mellan kulturella hänsyn och handelsintressen och hur detta skulle formuleras. Det känns nästan förmätet att kondensera hela den debatten till några raders beskrivning. Under lång tid gick alltid ett sorl i korridorerna om artikel 19 som handlar om förhållandet till andra

internationella rättsinstrument (läs: WTO/GATS). Sorlet om artikel 19 förändrades till surret om artikel 20 eftersom det till det andra utkastet tillfördes ytterligare en artikel. Därför kan man ibland höra regerings-tjänstemän som var med om förhandlingarna referera till både artikel 19 och 20 som den svåraste frågan att lösa ut.

Önskan från det civila samhället att kulturella intressen skulle väga tyngre än handelspolitiska kunde inte infrias utan det blev en balansakt som följde den internationella juridiken. Inte oväntat, men besvikelsen blev stor hos vissa NGO-organisationer. I efterhand har den besvikelsen förhoppningsvis bytts ut till en tillförsikt om att konventionen, som en ny plattform för diskussion och klargörande av hur olika intressen bör förhålla sig till varandra, kommer att ha en stor betydelse. Konventionen främjar ömsesidigt stöd mellan sig och andra internationella instrument. Enligt internationell rätt bekräftar den också att mångfaldskonventionen själv tas hänsyn till vid tolkning och tillämpning av andra fördrag.

Implementering – vad är det?

När nu konventionen trätt i kraft och flertalet riktlinjer för arbetet formulerats är det dags för implementeringen. Detta begrepp, som ibland verkar ha mytiska övertoner, handlar om att signatärerna ska beakta överenskommelsen i alla sina internationella mellanhavanden.

Eftersom konventionen är en internationell överenskommelse mellan stater förstås att konventionen varken reglerar kulturlivets konstnärliga val eller repertoarer på något sätt. Däremot påverkar konventionen indirekt kulturlivet genom att kulturpolitiken som förs i landet ska ge förutsättningarna att skydda och främja den kulturella mångfalden.

Det finns naturligtvis en risk att vissa länder tolkar konventionen så att den tas till intäkt för att endast stödja sina egna "utsatta" kulturer och kulturella uttryck. Det kan handla om att införa protektionistiska åtgärder. Ett annat exempel på avsiktliga feltolkningar är totalitära stater som inte vill släppa in en mångfald av andra kulturella uttryck i rädsla för att de ska påverka och förändra maktstrukturerna i landet. I extremfall kan det då handla om rena förbud för vissa konstarter.

Skrivningarna i konventionen utgår dock entydigt från FN:s universella deklaration om mänskliga rättigheter och värnar otvetydigt ett ökat internationellt kulturutbyte.

I november 2014 beslutade Sverige (genom Sida) att anslå extrabudgetära medel till Unescos arbete. Av en summa på 400 miljoner kronor under en fyraårsperiod går cirka 20 miljoner kronor till arbetet för konventionens implementering. De insatser som stöds är gemensamt prioriterade av medlemsstaterna och handlar om kapacitetsbyggande i vissa länder och globalt analytiskt rapportarbete.

Vad handlar konventionen om – egentligen?

I grund och botten handlar konventionen om att erkänna länders rätt och skyldighet att föra en kulturpolitik till stöd för den kulturella mångfalden. Konventionen syftar till att fungera som en internationell referens i arbetet med att värna den kulturella mångfalden och ett internationellt kulturutbyte. Det internationella samfundet har i och med konventionen ett normgivande instrument som ska styra och ge inspiration. Det internationella kulturutbytet ska öka. En fond ska kunna finansiera goda projekt som stödjer utvecklingsländernas kulturpolitiska arbete. En stor del av konventionen behandlar internationell solidaritet till stöd för utvecklingsländerna. Konventionen uppmuntrar till dialog och respekt mellan kulturer. Konventionen bekräftar den dubbla naturen hos kulturella varor och tjänster. Rörande konventionens förhållande till andra områden kan ett av de viktigare syftena sägas vara att sikta på en balans mellan frihandel och kulturella hänsyn.

Men egentligen skulle jag vilja säga att konventionens betydelse grundar sig i att den överhuvudtaget finns. Formuleringarna hade kunnat skrivas annorlunda utan att vikten av konventionen hade förändrats i sak. Konventionen refereras till i åtskilliga sammanhang och har en solid plats som referenspunkt och plattform för ett gemensamt internationellt arbete på kulturpolitikens område. Detta är av stor betydelse för förståelsen för kulturens centrala plats i det internationella samfundet.

Nu då?

Som ni har sett följer denna tillblivelsehistoria varken raka linjer eller logiska mönster. Däremot kan vi konstatera att samspelet mellan den politiska viljan på hög nivå och det civila samhällets stöd kompletterad med enskilda tjänstemäns skicklighet faktiskt kunde resultera i en konvention som kan verka långsiktigt som verktyg och normativt instrument. Hur den kommer att påverka balansen i världen i arbetet med att skydda den kulturella mångfalden återstår bara att se – i den framtida tolkningen och tillämpningen av konventionen i det internationella samfundets mellanstatliga samspel.

Konvention om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar

GENERALKONFERENSEN FÖR Förenta nationernas organisation för utbildning, vetenskap och kultur, som håller sin 33:e session i Paris den 3–21 oktober 2005,

Bekräftar att kulturell mångfald är kännetecknande för mänskligheten,

Är medveten om att kulturell mångfald utgör mänsklighetens gemensamma rikedom och bör omhuldas och bevaras till förmån för alla,

Inser att kulturell mångfald skapar en rik och mångfasetterad värld med fler valmöjligheter samt näring åt mänsklig förmåga och mänskliga värderingar och att denna därför är en grundläggande resurs för en hållbar utveckling av gemenskaper, folk och nationer,

Erinrar om att kulturell mångfald som får utvecklas inom en ram av demokrati, tolerans, social rättvisa och ömsesidig respekt mellan folken och kulturerna är en nödvändig förutsättning för fred och säkerhet på lokal, nationell och internationellnivå,

Framhäver betydelsen av kulturell mångfald för ett totalt förverkligande av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som formuleras i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och i andra allmänt erkända instrument,

Betonar att det är nödvändigt att införliva kultur som ett strategiskt inslag i nationell och internationell utvecklingspolitik samt i internationellt utvecklingssamarbete och samtidigt beakta För-
enta nationernas millenniedeklaration (2000) där man betonar
vikten av att utrota fattigdom,

Beaktar att kultur antar olika former i tid och rum och att denna
mångfald uttrycks genom identiteternas och kulturyttringarnas
unika karaktär och variationsrikedomen hos de folk och samhäl-
len som utgör mänskligheten,

Erkänner vikten av traditionell kunskap, däribland ursprungsbe-
folkningarnas kunskapssystem, som en källa till andlig och mate-
riell rikedom samt denna kunskaps positiva bidrag till en hållbar
utveckling och behovet av att på adekvat sätt skydda och främja
denna kunskap,

Erkänner att det är nödvändigt att vidta åtgärder för att skydda
kulturyttringarnas mångfald och innehåll, särskilt i situationer
där kulturyttringar riskerar att försvinna eller förändras i bety-
dande grad,

Betonar kulturens betydelse för den sociala sammanhållningen
i allmänhet samt i synnerhet dess bidrag till en bättre ställning
och roll för kvinnorna i samhället,

Är medveten om att kulturell mångfald förstärks av fri rörlighet
för idéer och får näring av ständigt utbyte och samspel mellan
kulturer,

Bekräftar att tankefrihet, yttrandefrihet och informationsfrihet
tillsammans med mediernas mångfald gör det möjligt för kultur-
yttringar att komma till sin rätt i samhället,

Erkänner att mångfalden av kulturyttringar, däribland de traditionella kulturyttringarna, är en viktig faktor som gör att enskilda och folk kan uttrycka sig och dela med sig av sina idéer och värderingar,

Påminner om att språklig mångfald är ett väsentligt inslag i den kulturella mångfalden och bekräftar utbildningens grundläggande roll när det gäller att skydda och främja kulturyttringar,

Beaktar att det är viktigt för alla att kulturerna lever, inbegripet för personer som tillhör minoriteter och för ursprungsbefolkningarna, vilket uttrycks genom människors frihet att skapa, sprida och distribuera sina traditionella kulturyttringar och få tillgång till dessa för att kunna dra nytta av dem för sin egen utveckling,

Betonar den väsentliga betydelse av kulturellt skapande och kulturellt samspel som berikar och förnyar kulturyttringarna och förstärker funktionen för de personer som verkar för att utveckla kulturen och därmed bidra till framsteg i hela samhället,

Erkänner vikten av immateriella rättigheter som ett stöd för personer som deltar i kulturellt skapande,

Är övertygad om att kulturella aktiviteter, varor och tjänster är av både ekonomisk och kulturell art eftersom de är bärare av identiteter, värderingar och betydelser och därför inte bör behandlas som om de enbart hade ett handelsvärde,

Konstaterar att globaliseringen som underlättas av informations- och kommunikationsteknikens snabba utveckling skapar helt nya förutsättningar för ett bättre samspel mellan kulturerna, samtidigt som den utgör en utmaning för den kulturella mångfalden, särskilt med tanke på risken för obalans mellan rika och fattiga länder,

Är medveten om Unescos särskilda uppdrag att se till att den kulturella mångfalden respekteras och att anbefalla sådana internationella överenskommelser som kan vara nödvändiga för att genom ord och bild främja fri rörlighet för idéer,

Hänvisar till föreskrifterna i de internationella instrument som Unesco antagit och som rör kulturell mångfald och utövandet av kulturella rättigheter, särskilt 2001 års allmänna förklaring om kulturell mångfald, och

Antar den 20 oktober 2005 denna konvention.

I. MÅL OCH VÄGLEDANDE PRINCIPER

ARTIKEL 1–MÅL

Målen för denna konvention skall vara

- a) att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar,
- b) att skapa förutsättningar för kulturerna att fritt kunna blomstra och samspela och på så sätt berika varandra,
- c) att uppmuntra till dialog mellan kulturerna för att säkerställa mer omfattande och balanserade kulturutbyten i världen, vilka främjar ömsesidig respekt för kulturer och en fredskultur,
- d) att främja interkulturalitet för att utveckla samspel mellan kulturer i syfte att bygga broar mellan folken,
- e) att främja respekten för mångfalden av kulturyttringar och medvetenheten om kulturens värde på lokal, nationell och internationell nivå,

f) att bekräfta vikten av sambandet mellan kultur och utveckling för alla länder, särskilt utvecklingsländerna, och främja insatser på nationell och internationell nivå för ett erkännande av det sanna värdet av detta samband,

g) att erkänna särarten i kulturella aktiviteter, varor och tjänster, vilka är bärare av identiteter, värderingar och betydelser,

h) att bekräfta staternas suveräna rätt att behålla, anta och genomföra den politik och de åtgärder som de anser lämpliga för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar inom sitt territorium,

i) att stärka internationellt samarbete och internationell solidaritet i en anda av partnerskap för att särskilt öka utvecklingsländernas förmåga att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar.

ARTIKEL 2 – VÄGLEDANDE PRINCIPER

1. Respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna

Kulturell mångfald kan endast skyddas och främjas om mänskliga rättigheter och grundläggande friheter som yttrandefrihet, informationsfrihet och kommunikationsfrihet samt möjligheten för individerna att välja kulturyttringar garanteras. Ingen får åberopa bestämmelserna i denna konvention för att kränka de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna såsom de fastställs i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna eller garanteras i internationell rätt, eller för att begränsa deras räckvidd.

2. Suveränitet

Staterna har, i enlighet med Förenta nationernas stadga och

principerna i internationell rätt den suveräna rätten att anta den politik och de åtgärder som de anser lämpliga för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar inom sitt territorium.

3. Likvärdighet och respekt för alla kulturer

Att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar innebär att man erkänner alla kulturers likvärdighet, däribland minoriteters och ursprungsbefolkningars, och att man respekterar dessa.

4. Internationell solidaritet och internationellt samarbete

Internationellt samarbete och internationell solidaritet bör syfta till att alla länder, och i synnerhet utvecklingsländer, skall kunna skapa och förstärka de kanaler som är nödvändiga för att på lokal, nationell och internationell nivå uttrycka sin kultur, vilket inbegriper kulturnäringsarna, oavsett om dessa är nya eller väletablerade.

5. Komplementaritet mellan utvecklingens ekonomiska och kulturella aspekter

Eftersom kulturen är en av de grundläggande faktorerna för utveckling är utvecklingens kulturella aspekter lika viktiga som de ekonomiska och det är därför en grundläggande rättighet för såväl individer som folk att delta i och få del av kultur.

6. Hållbar utveckling

Den kulturella mångfalden utgör en stor tillgång för de enskilda och för samhällena. Att skydda, främja och bevara den kulturella mångfalden är en nödvändig förutsättning för en hållbar utveckling till gagn för dagens och framtidens generationer.

7. Lika tillträde

Lika tillträde till en rik och varierad skala av kulturyttringar från hela världen samt tillträde för kulturer till uttryckssätt och sprid-

ningssätt är viktiga för att ta tillvara den kulturella mångfalden och främja ömsesidig förståelse.

8. *Öppenhet och jämvikt*

När staterna antar åtgärder för att främja mångfalden av kulturyttringar bör de på lämpligt sätt sträva efter att främja öppenheten mot andra kulturer i världen och att säkerställa att dessa åtgärder tar sikte på målen för denna konvention.

II. TILLÄMPNINGSSOMRÅDE

ARTIKEL 3 – TILLÄMPNINGSPROCESS

Denna konvention skall tillämpas på den politik och de åtgärder som parterna antar för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar.

III. DEFINITIONER

ARTIKEL 4 – DEFINITIONER

I denna konvention gäller följande definitioner:

1. *Kulturell mångfald*

”kulturell mångfald”: de många olika former genom vilka grupper och samhällen uttrycker sin kultur. Dessa yttringar sprids inom grupper och samhällen och mellan dem.

Den kulturella mångfalden visar sig inte bara i de olika former genom vilka mänsklighetens kulturarv yttrar sig, berikas och förmedlas tack vare mångfalden av kulturyttringar, utan också genom olika sätt för konstnärligt skapande, produktion, spridning, distribution och nyttjande, oavsett de medel och den teknik som används.

2. Kulturellt innehåll

”kulturellt innehåll”: den symboliska betydelsen, den konstnärliga dimensionen och de kulturella värden som har sitt ursprung i kulturella identiteter eller som uttrycker dessa.

3. Kulturyttringar

”kulturyttringar”: yttringar som är resultatet av individers, grupper eller samhällets skapande och som har ett kulturellt innehåll.

4. Kulturella aktiviteter, varor och tjänster

”kulturella aktiviteter, varor och tjänster”: aktiviteter, varor och tjänster vilka med avseende på sin särskilda kvalitet, användning eller ändamål införlivar eller förmedlar kulturyttringar, oberoende av sitt eventuella handelsvärde. Kulturella aktiviteter kan vara ett mål i sig eller bidra till produktion av kulturella varor och tjänster.

5. Kulturnäringar

”kulturnäringar”: näringar som framställer och sprider kulturella varor och tjänster enligt punkt 4.

6. Kulturpolitik och kulturpolitiska åtgärder

”kulturpolitik och kulturpolitiska åtgärder”: politik och åtgärder som gäller kultur på lokal, regional, nationell eller internationell nivå, antingen inriktade på kultur i sig eller avsedda att ha direkt inverkan på kulturyttringar hos enskilda personer, grupper eller samhällen, inbegripet på skapande, produktion, spridning och distribution av kulturella aktiviteter, varor och tjänster samt tillträdet till dessa.

7. Skydd

”skydd”: antagandet av åtgärder som syftar till att bevara, värna

om och ta tillvara mångfalden av kulturyttringar.
”att skydda”: att vidta sådana åtgärder.

8. *Interkulturalitet*

”interkulturalitet”: olika kulturers existens och jämbördiga samspel samt möjligheten att skapa gemensamma kulturyttringar genom dialog och ömsesidig respekt.

IV. PARTERNAS RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER

ARTIKEL 5 – ALLMÄN REGEL OM RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER

1. I enlighet med Förenta nationernas stadga, principerna i internationell rätt och allmänt erkända instrument beträffande mänskliga rättigheter bekräftar parterna sin suveräna rätt att formulera och genomföra sin kulturpolitik och vidta åtgärder för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar och förstärka det internationella samarbetet för att uppnå målen för denna konvention.

2. När en part genomför politik och vidtar åtgärder för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar inom sitt territorium skall dess politik och åtgärder stämma överens med bestämmelserna i denna konvention.

ARTIKEL 6 – PARTERNAS RÄTTIGHETER PÅ NATIONELL NIVÅ

1. Varje part får inom ramen för sin kulturpolitik och sina kulturpolitiska åtgärder enligt artikel 4.6 och med beaktande av sina egna förhållanden och behov besluta om åtgärder för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar inom sitt territorium.

2. Dessa åtgärder kan inbegripa

a) lagstiftningsåtgärder för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar,

b) åtgärder som på ett lämpligt sätt ger nationella kulturella aktiviteter, varor och tjänster möjlighet att finna en plats på det nationella territoriet när det gäller att skapa, producera, sprida, distribuera och nyttja sådana kulturella aktiviteter, varor och tjänster, inbegripet åtgärder beträffande det språk som därvid används,

c) åtgärder som syftar till att ge de oberoende nationella kulturnäringsarna och verksamheten i den informella sektorn ett bra tillträde till produktions-, spridnings- och distributionssätt för kulturella aktiviteter, varor och tjänster,

d) åtgärder som syftar till att ge offentliga ekonomiska bidrag,

e) åtgärder som syftar till att uppmuntra ideella organisationer samt offentliga och privata institutioner, konstnärer och andra yrkesverksamma på kulturområdet att utarbeta och främja fritt utbyte av och fri rörlighet för idéer och kulturyttringar samt kulturella aktiviteter, varor och tjänster, samt att främja skapandet och företagandet i deras verksamhet,

f) åtgärder som syftar till att inrätta och på lämpligt sätt stödja offentliga institutioner,

g) åtgärder som syftar till att uppmuntra och stödja konstnärer samt alla som är verksamma inom skapandet av kulturyttringar,

h) åtgärder som syftar till att främja mediernas variationsrika dom, bland annat genom radio och TV i allmänhetens tjänst.

ARTIKEL 7 – ÅTGÄRDER AVSEDDA ATT FRÄMJA KULTURYTTRINGAR

1. Parterna skall sträva efter att på sitt territorium skapa förut-

sättningar som uppmuntrar enskilda och samhällsgrupper att

a) skapa, framställa, sprida och distribuera sina egna kulturyttringar och ha tillgång till dem, med hänsyn till de särskilda villkoren och behoven för kvinnor samt hos olika samhällsgrupper, däribland personer som tillhör minoriteter och ursprungsbefolkningar,

b) få tillgång till olika kulturyttringar, såväl inhemska som från övriga världen.

2. Parterna skall också sträva efter att erkänna det betydande bidraget från konstnärer och alla som är verksamma inom skapandeprocessen samt från kulturgemenskaper och organisationer som stöder deras arbete, liksom den väsentliga roll dessa spelar för att ge näring åt mångfalden av kulturyttringar.

ARTIKEL 8 – ÅTGÄRDER AVSEDDA ATT SKYDDA KULTURYTTRINGAR

1. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artiklarna 5 och 6 får parterna fastställa att det finns särskilda situationer där kulturyttringarna på deras territorium riskerar att försvinna eller är allvarligt hotade eller på annat sätt kräver en brådskande skyddsåtgärd.

2. Parterna får vidta alla lämpliga åtgärder för att skydda och bevara kulturyttringarna i de situationer som avses i punkt 1 i enlighet med bestämmelserna i denna konvention.

3. Parterna skall rapportera till den regeringskommitté som avses i artikel 23 om alla åtgärder som vidtagits för att hantera situationen, och kommittén får utfärda lämpliga rekommendationer.

ARTIKEL 9 – INFORMATIONsutbyte och ÖPPENHET

Parterna skall

- a) i sina rapporter till Unesco vart fjärde år lämna relevant information om de åtgärder som de vidtagit för att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar på sitt territorium och på internationell nivå,
- b) utse en kontaktpunkt med ansvar för informationsutbytet enligt denna konvention,
- c) vidarebefordra och utbyta information om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar.

ARTIKEL 10 – UTBILDNING OCH MEDVETANDEGÖRANDE

Parterna skall

- a) uppmuntra och utveckla förståelsen för vikten av att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar, bland annat genom program för utbildning och medvetandegörande,
- b) samarbeta med de övriga parterna och internationella och regionala organisationer för att uppnå målet för denna artikel,
- c) sträva efter att uppmuntra skapandet och förstärka produktionsförmågan genom att på kulturnäringarnas område införa program för utbildning, fortbildning och utbyte. Tillämpningen av dessa åtgärder bör ske så att de inte får någon negativ effekt på traditionella produktionsformer.

ARTIKEL 11 – DELTAGANDE AV DET CIVILA SAMHÄLLET

Parterna erkänner det civila samhällets grundläggande roll när det gäller att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar.

Parterna skall uppmuntra det civila samhället att aktivt delta i strävan att uppnå målen för denna konvention.

ARTIKEL 12 – FRÄMJANDE AV INTERNATIONELLT SAMARBETE

Parterna skall sträva efter att förstärka sitt bilaterala, regionala och internationella samarbete för att skapa förutsättningar som främjar mångfalden av kulturyttringar, med särskilt beaktande av de situationer som nämns i artiklarna 8 och 17, i synnerhet för att

- a) underlätta dialogen mellan parterna om kulturpolitik,
- b) förstärka den offentliga sektorns strategiska kapacitet och förvaltningskapaciteten vid de offentliga kulturinstitutionerna genom kulturutbyten både mellan yrkesverksamma och på internationell nivå samt genom utbyte av god praxis,
- c) förstärka partnerskap med och mellan det civila samhället, icke-statliga organisationer och den privata sektorn för att gynna och utveckla mångfalden av kulturyttringar,
- d) främja användningen av ny teknik och uppmuntra till partnerskap för att få till stånd bättre informationsutbyte och kulturell förståelse samt främja mångfalden av kulturyttringar,
- e) uppmuntra till avtal om samproduktion och samdistribution.

ARTIKEL 13 — INFÖRLIVANDE AV KULTUR I HÅLLBAR UTVECKLING

Parterna skall sträva efter att på alla nivåer införliva kulturen i sin utvecklingspolitik för att skapa gynnsamma villkor för en hållbar utveckling och inom denna ram utveckla de aspekter som rör skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar.

ARTIKEL 14 – UTVECKLINGSSAMARBETE

Parterna skall sträva efter att stödja samarbete för en hållbar utveckling och fattigdomsbekämpning, i synnerhet när det gäller utvecklingsländernas särskilda behov, för att främja framväxten av en dynamisk kultursektor, bland annat genom följande:

- a) Förstärkning av kulturnäringarna i utvecklingsländerna genom att
 - i) bygga upp en kapacitet för kulturell produktion och distribution i utvecklingsländerna samt förstärka denna,
 - ii) underlätta ett vidgat tillträde till världsmarknaden och internationella distributionsnätverk för kulturella aktiviteter, varor och tjänster,
 - iii) möjliggöra framväxten av livskraftiga lokala och regionala marknader,
 - iv) där så är möjligt vidta lämpliga åtgärder i industriländerna för att underlätta tillträdet på deras territorium för kulturella aktiviteter, varor och tjänster från utvecklingsländerna,
 - v) stödja skapande arbete och i möjligaste mån underlätta rörligheten för konstutövare från utvecklingsländerna,
 - vi) uppmuntra lämpligt samarbete mellan industriländer och utvecklingsländer, bland annat inom musik och film.
- b) Kapacitetsuppbyggnad inom den offentliga och den privata sektorn genom utbyte av information, erfarenhet och sakkunskap samt fortbildning i utvecklingsländerna, bland annat i

fråga om den strategiska kapaciteten och förvaltningskapaciteten, policyutvecklingen och genomförandet av politik, främjande och distribution av kulturyttringar, utvecklingen av små och medelstora företag samt mikroföretag, användning av teknik samt utveckling och överföring av kunskaper.

- c) Tekniköverföring genom införande av lämpliga stimulansåtgärder för överföring av teknik och kunnande, särskilt när det gäller kulturnärings- och kulturföretag.
- d) Finansiellt stöd genom
 - i) upprättandet av en internationell fond till förmån för kulturell mångfald, enligt vad som föreskrivs i artikel 18,
 - ii) offentligt utvecklingsbistånd i lämpliga sammanhang, inbegripet tekniskt bistånd, för att främja och stödja skapande,
 - iii) andra former av finansiellt bistånd såsom lån med låg räntesats, bidrag och andra finansieringsmekanismer.

ARTIKEL 15 – ARRANGEMANG FÖR SAMVERKAN

Parterna skall uppmuntra utvecklingen av partnerskap mellan och inom offentlig och privat sektor och ideella organisationer för samarbete med utvecklingsländerna i syfte att stärka deras förmåga att skydda och främja mångfalden av kulturyttringar. Dessa nyskapande partnerskap skall för att möta utvecklingsländernas konkreta behov lägga tonvikten vid utvecklingen av infrastruktur, mänskliga resurser och politiska åtgärder samt vid utbytet av kulturella aktiviteter, varor och tjänster.

ARTIKEL 16 – FÖRMÅNSBEHANDLING AV UTVECKLINGSLÄNDER

Industriländerna skall, inom lämpliga institutionella och juridiska ramar, underlätta kulturutbyten med utvecklingsländerna genom att bevilja förmånsbehandling för deras konstnärer och andra yrkesverksamma och utövare inom kulturen samt för deras kulturella varor och tjänster.

ARTIKEL 17 – INTERNATIONELLT SAMARBETE I SITUATIONER AV ALLVARLIGT HOT MOT KULTURYTTTRINGAR

Parterna skall samarbeta för att bistå varandra i de situationer som avses i artikel 8 och då särskilt uppmärksamma utvecklingsländerna.

ARTIKEL 18 – INTERNATIONELLA FONDEN TILL FÖRMÅN FÖR KULTURELL MÅNGFALD

1. En internationell fond skall inrättas till förmån för kulturell mångfald, nedan kallad "fonden".
2. Fonden skall utgöras av banktillgodohavanden i enlighet med Unescos budgetförordning.
3. Fondens tillgångar skall bestå av
 - a) parternas frivilliga bidrag,
 - b) medel som Unescos generalkonferens avsatt för detta ändamål,
 - c) inbetalningar, gåvor och legat från andra stater, organisationer eller program inom Förenta nationernas system, andra regionala eller internationella organisationer, offentliga eller privata organ eller privatpersoner,

- d) alla räntor på fondens tillgångar,
- e) behållningen av insamlingar och inkomster från evenemang som anordnas till förmån för fonden,
- f) alla andra tillgångar som är tillåtna enligt fondens bestämmelser.

4. Regeringskommittén skall besluta om användningen av fondens tillgångar på grundval av riktlinjer från den partskonferens som avses i artikel 22.

5. Regeringskommittén får ta emot bidrag och andra former av bistånd för allmänna eller särskilda syften som gäller bestämda projekt, under förutsättning att dessa projekt godkänts av regeringskommittén.

6. Bidragen till fonden får inte kopplas till något politiskt, ekonomiskt eller annat villkor som är oförenligt med målen i denna konvention.

7. Parterna skall bemöda sig om att regelbundet betala in frivilliga bidrag för genomförandet av denna konvention.

ARTIKEL 19 – UTBYTE, ANALYS OCH SPRIDNING AV INFORMATION

1. Parterna är eniga om att utbyta information och sakkunskap beträffande insamlingen av uppgifter och statistik som gäller mångfalden av kulturyttringar samt om god praxis för att skydda och främja denna.

2. Unesco skall genom de befintliga mekanismerna vid sitt sekretariat underlätta insamling, analys och spridning av all information och statistik samt all god praxis på området.

3. Unesco skall dessutom upprätta och regelbundet uppdatera en databank beträffande olika sektorer och statliga, privata och ideella organisationer som ägnar sig åt kulturyttringar.

4. För att underlätta insamlingen av uppgifter skall Unesco särskilt uppmärksamma kapacitetsuppbyggnad och stärkande av sakkunskap hos de parter som ber om bistånd i detta.

5. Den informationsinsamling som avses i denna artikel skall komplettera den information som avses i bestämmelserna i artikel 9.

V. FÖRHÅLLET TILL ANDRA INSTRUMENT

ARTIKEL 20 – FÖRHÅLLET TILL ANDRA RÄTTSTRUMENT: ÖMSESIDIGT STÖD OCH KOMPLEMENTARITET UTAN UNDERORDNING

1. Parterna erkänner att de i god tro skall fullgöra sina skyldigheter enligt denna konvention och alla andra fördrag i vilka de är parter.

De skall därför, utan att underordna denna konvention något annat fördrag,

a) främja ömsesidigt stöd mellan denna konvention och andra fördrag i vilka de är parter, samt

b) när de tolkar och tillämpar andra fördrag i vilka de är parter eller när de undertecknar andra internationella åtaganden, ta hänsyn till de relevanta bestämmelserna i denna konvention.

2. Inget i denna konvention skall tolkas så att det ändrar parternas rättigheter och skyldigheter enligt andra fördrag i vilka de är parter.

ARTIKEL 21 – INTERNATIONELLT SAMRÅD OCH INTERNATIONELL SAMORDNING

Parterna skall förbinda sig att i andra internationella forum främja målen och principerna för denna konvention. Parterna skall vid behov samråda med varandra men därvid beakta dessa mål och principer.

VI. KONVENTIONENS ORGAN

ARTIKEL 22 – PARTSKONFERENSEN

1. En partskonferens skall inrättas. Partskonferensen skall vara plenumorgan och högsta organ för denna konvention.
2. Partskonferensen skall i möjligaste mån sammanträda i ordinarie möte vartannat år inom ramen för Unescos generalkonferens. Den får sammanträda i extra möte om den beslutar om detta eller om begäran ställs till regeringskommittén av minst en tredjedel av parterna.
3. Partskonferensen skall anta sin egen arbetsordning.
4. Partskonferensens uppgifter skall bland annat vara att
 - a) välja ledamöterna i regeringskommittén,
 - b) ta emot och granska de rapporter från parterna i denna konvention som överlämnas av regeringskommittén,
 - c) godkänna de operativa riktlinjer som på dess begäran utarbetas av regeringskommittén,
 - d) vidta alla andra åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att främja målen för denna konvention.

ARTIKEL 23 – REGERINGSKOMMITTÉN

1. Inom Unesco skall en regeringskommitté, nedan kallad "regeringskommittén", inrättas för skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar. Den skall bestå av företrädare för 18 stater som är parter i konventionen, vilka väljs för fyra år av partskonferensen så snart som denna konvention träder i kraft i enlighet med artikel 29.

2. Regeringskommittén skall sammanträda en gång om året.

3. Regeringskommittén skall verka under partskonferensens överinseende och riktlinjer och ansvara inför denna.

4. Antalet ledamöter i regeringskommittén skall utökas till 24 så snart som antalet parter i konventioner är 50.

5. Valet av ledamöter i regeringskommittén skall grundas på principerna om rättvis geografisk fördelning och rotation.

6. Utan att detta påverkar andra skyldigheter som denna konvention ålägger skall regeringskommittén ha följande uppgifter:

a) Att främja målen för denna konvention samt uppmuntra till och övervaka dess genomförande.

b) Att för partskonferensens godkännande på dess begäran utarbeta och lägga fram operativa riktlinjer för genomförandet och tillämpningen av bestämmelserna i denna konvention.

c) Att till partskonferensen överlämna rapporterna från parterna i konventionen tillsammans med sina kommentarer och en sammanfattning av innehållet.

d) Att utfärda erforderliga rekommendationer i de situationer som den uppmärksammas på av parterna i enlighet med konventionens relevanta bestämmelser, särskilt i artikel 8.

e) Att fastställa förfaranden och andra samrådsmekanismer för att främja målen för och principerna i denna konvention i andra internationella forum.

f) Att fullgöra alla andra uppgifter som partskonferensen begär.

7. Regeringskommittén får enligt sin arbetsordning när som helst bjuda in offentliga eller privata organisationer eller fysiska personer till sina möten för samråd i bestämda frågor.

8. Regeringskommittén skall utforma sin egen arbetsordning och lägga fram den för partskonferensen för godkännande.

ARTIKEL 24 – UNESCOS SEKRETARIAT

1. Konventionens organ skall biträdas av Unescos sekretariat.

2. Sekretariatet skall förbereda dokumentationen för partskonferensen och regeringskommittén samt dagordningarna för deras möten och hjälpa till med tillämpningen av deras beslut och rapportera om denna.

VII. SLUTBESTÄMMELSER

ARTIKEL 25 – TVISTLÖSNING

1. Om det uppstår en tvist mellan parterna i konventionen beträffande tolkningen eller tillämpningen av denna konvention skall parterna söka en lösning genom förhandling.

2. Om de berörda parterna inte kan nå en förhandlingsöverenskommelse kan de gemensamt söka bona officia eller begära medling av tredje part.

3. Om bona officia eller medling inte förekommit eller om tvisten inte kunnat lösas genom förhandling, bona officia eller medling kan en part söka förlikning enligt det förfarande som anges i bilagan till denna konvention. Parterna skall i positiv anda överväga förlikningskommissionens förslag till tvistlösning.

4. Varje part får vid ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen förklara att den inte erkänner förlikningsförfarandet ovan. Varje part som lämnar en sådan förklaring får när som helst ta tillbaka denna förklaring genom att meddela Unescos generaldirektör detta.

ARTIKEL 26 – MEDLEMSSTATERNAS RATIFIKATION, GODTAGANDE, GODKÄNNANDE ELLER ANSLUTNING

1. Denna konvention skall ratificeras, godtas, godkännas eller tillträdas av Unescos medlemsstater enligt parternas egna konstitutionella förfaranden.

2. Ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumenten skall deponeras hos Unescos generaldirektör.

ARTIKEL 27 – ANSLUTNING

1. Varje stat som inte är medlem i Unesco men som är medlem i Förenta nationerna eller något av dess fackorgan får ansluta sig till denna konvention om Unescos generalkonferens inbjuder den att ansluta sig.

2. Denna konvention är även öppen för anslutning av alla territorier med full inre självstyrelse, som erkänts som sådana av Fören-

ta nationerna men inte har uppnått full oavhängighet i enlighet med generalförsamlingens resolution 1514 (XV) och som har behörighet i de frågor som regleras av denna konvention, inbegripet behörighet att sluta fördrag i dessa frågor.

3. Följande bestämmelser skall gälla för regionala organisationer för ekonomisk integration:

a) Denna konvention är även öppen för anslutning av alla regionala organisationer för ekonomisk integration, vilka, med förbehåll för följande punkter, är till fullo bundna av bestämmelserna i denna konvention på samma sätt som de stater som är parter i denna.

b) När en eller flera medlemsstater i en sådan organisation också är part/parten i konventionen skall denna organisation och denna medlemsstat eller dessa medlemsstater enas om sitt ansvar vid fullgörandet av sina skyldigheter enligt denna konvention. Denna ansvarsfördelning träder i kraft när det anmälningsförfarande som avses i led c nedan är avslutat. Organisationen och medlemsstaterna skall inte ha rätt att samtidigt utöva sina rättigheter enligt konventionen. Regionala organisationer för ekonomisk integration skall i ärenden inom deras behörighetsområden utöva sin rösträtt med det antal röster som motsvarar antalet medlemsstater som är parter i denna konvention. Sådana organisationer får inte utöva sin rösträtt om deras medlemsstater utövar sin rösträtt och omvänt.

c) En regional organisation för ekonomisk integration och dess medlemsstat eller medlemsstater som har enats om en ansvarsfördelning enligt led b ovan skall meddela parterna denna föreslagna fördelning på följande sätt:

i) I sitt anslutningsinstrument skall organisationen noggrant ange ansvarsfördelningen när det gäller de frågor som omfattas av denna konvention.

ii) Om respektive ansvarsområden senare ändras skall den regionala organisationen för ekonomisk integration underrätta depositarien om varje förslag till ändring av dessa ansvarsområden, och depositarien skall i sin tur meddela parterna denna ändring.

d) Medlemsstater i en regional organisation för ekonomisk integration som blir parter i konventionen antas förbli behöriga inom alla områden som inte blivit föremål för en överföring av behörighet till organisationen, vilket uttryckligen förklarats eller har meddelats depositarien.

e) Med regional organisation för ekonomisk integration avses en organisation upprättad av suveräna stater som är medlemmar i Förenta nationerna eller i något av dess fackorgan, till vilken dessa stater har fört över sin behörighet i frågor som omfattas av denna konvention och som enligt sina egna förfaranden har bemyndigats att bli part i denna.

4. Anslutningsinstrumentet skall deponeras hos Unescos generaldirektör.

ARTIKEL 28 – KONTAKTPUNKTER

När en part blir part i denna konvention skall den utse en kontaktpunkt enligt artikel 9.

ARTIKEL 29 – IKRAFTTRÄDANDE

1. Denna konvention träder i kraft tre månader efter det att det trettionde ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet deponerats, men endast för de stater eller regionala organisationer för ekonomisk integration som deponerat sina respektive ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument senast den dagen. Den träder i kraft för varje annan part tre månader efter det att den parten deponerat

sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutnings-instrument.

2. Vid tillämpningen av denna artikel skall inget instrument som deponeras av en regional organisation för ekonomisk integration räknas som ytterligare ett instrument utöver dem som redan deponerats av medlemsstaterna i den organisationen.

ARTIKEL 30 – FEDERALA ELLER ICKE ENHETSSTATLIGA KONSTITUTIONELLA SYSTEM

Eftersom internationella överenskommelser även binder parterna oberoende av deras konstitutionella system gäller bestämmelserna nedan de parter som har ett federalt eller icke enhetsstatligt konstitutionellt system enligt följande:

a) I fråga om de bestämmelser i denna konvention vilkas tillämpning ligger inom den federala eller centrala lagstiftande maktens befogenheter skall den federala eller centrala regeringens skyldigheter vara desamma som för de parter som inte är federala stater.

b) I fråga om de bestämmelser i denna konvention vilkas tillämpning faller inom behörigheten för enskilda delstater, län, provinser eller kanton, vilka enligt den federala regeringsformen inte har skyldighet att vidta lagstiftande åtgärder, skall den federala regeringen om nödvändigt upplysa de behöriga myndigheterna i sådana delstater, län, provinser eller kanton om dessa bestämmelser samt rekommendera att de antas.

ARTIKEL 31 – UPPSÄGNING

1. Varje part får säga upp denna konvention.

2. Uppsägningen skall ske genom ett skriftligt instrument som skall deponeras hos Unescos generaldirektör.

3. Uppsägningen träder i kraft tolv månader efter mottagandet av uppsägningsinstrumentet. Den skall inte påverka den uppsägande partens finansiella förpliktelser förrän den dag då uppsägningen träder i kraft.

ARTIKEL 32 – DEPOSITARIENS UPPGIFTER

Unescos generaldirektör skall i egenskap av depositarie för denna konvention underrätta de stater som är medlemmar i organisationen, de stater som inte är medlemmar i organisationen och de regionala organisationer för ekonomisk integration som avses i artikel 27 samt Förenta nationerna om deponering av alla ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument enligt artiklarna 26 och 27 och uppsägningar enligt artikel 31.

ARTIKEL 33 – ÄNDRINGAR

1. Varje part får genom ett skriftligt meddelande till generaldirektören föreslå ändringar i denna konvention. Generaldirektören skall vidarebefordra ett sådant meddelande till samtliga parter. Om minst hälften av parterna inom sex månader efter utsändandet av meddelandet ställer sig positiva till denna begäran skall generaldirektören lägga fram förslaget för diskussion och eventuellt antagande vid partskonferensens nästa möte.

2. Ändringar skall antas med två tredjedelar av närvarande och röstande parter.

3. När ändringarna i denna konvention blivit antagna skall de läggas fram för parterna för ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning.

4. För de parter som ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till ändringarna i denna konvention träder dessa ändringar i kraft tre månader efter det att de instrument som avses i punkt

3 i denna artikel deponerats av två tredjedelar av parterna. Därefter träder, för varje part som ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till en ändring, denna ändring i kraft tre månader efter det att parten deponerat sitt ratifikations-, godtagande- eller anslutningsinstrument också efter godkännande.

5. Det förfarande som fastställs i punkterna 3 och 4 skall inte tillämpas på ändringar som görs i artikel 23 beträffande antalet ledamöter i regeringskommittén. Dessa ändringar träder i kraft vid antagandet.

6. En stat eller en regional organisation för ekonomisk integration enligt artikel 27 som blir part i denna konvention efter det att ändringar trätt i kraft i enlighet med punkt 4 i denna artikel skall, om den inte uttryckt en annan avsikt, anses vara

a) part i denna konvention i dess ändrade lydelse, samt

b) part i denna konvention i dess icke ändrade lydelse i förhållande till varje part som inte är bunden av dessa ändringar.

ARTIKEL 34 – GILTIGA TEXTER

Denna konvention upprättas på arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska, vilka sex texter är lika giltiga.

ARTIKEL 35 – REGISTRERING

I enlighet med artikel 102 i Förenta nationernas stadga skall denna konvention registreras vid Förenta nationernas sekretariat på anmodan av Unescos generaldirektör.

Förlikningsförfarande

ARTIKEL 1 – FÖRLIKNINGSKOMMISSIONEN

En förlikningskommission skall bildas på begäran av endera parten i en tvist. Om de tvistande parterna inte kommer överens om annat skall kommissionen bestå av fem ledamöter. Vardera parten skall utse två ledamöter och de sålunda utsedda ledamöterna skall gemensamt utse ordföranden.

ARTIKEL 2 – KOMMISSIONENS LEDAMÖTER

Om en tvist uppstår mellan fler än två parter skall de parter som har samma intresse gemensamt utse sina ledamöter i kommissionen. När minst två tvistande parter har oberoende intressen eller när de är oense om huruvida de har samma intresse skall de utse sina ledamöter var för sig.

ARTIKEL 3 – UTNÄMNANDE AV LEDAMÖTER

Om kommissionens samtliga ledamöter inte utsetts av de tvistande parterna inom två månader efter det att inrättandet av en förlikningskommission begärts skall Unescos generaldirektör på begäran av den part som begärt detta genomföra nödvändiga utnämningar inom en period av ytterligare två månader.

ARTIKEL 4 – KOMMISSIONENS ORDFÖRANDE

Om kommissionen inom två månader efter det att den sista ledamoten utnämnts ännu inte utsett sin ordförande skall Unescos generaldirektör på begäran av en part utse ordföranden inom en period av ytterligare två månader.

ARTIKEL 5 – BESLUT

Förlikningskommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av ledamöternas röster. Om de tvistande parterna inte kommer överens om annat, skall förlikningskommissionen fastställa sitt eget förfarande. Kommissionen skall lägga fram ett förslag på tvistlösning som parterna skall överväga i positiv anda.

ARTIKEL 6 – OENIGHET

Om det råder oenighet om förlikningskommissionens behörighet avgör denna om den är behörig eller ej.

© Europeiska unionen, <http://eur-lex.europa.eu/>

Rådets beslut av den 18 maj 2006 om ingående av konventionen om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar (2006/515/EG), EUT L 201, 25.7.2006, s.15-30. Endast EU-rättsakter tryckta i pappersutgåvan av Europeiska unionens officiella tidning är giltiga.

Convention on the protection and promotion of the diversity of cultural expressions

THE GENERAL CONFERENCE of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization, meeting in Paris from 3 to 21 October 2005 at its 33rd session,

Affirming that cultural diversity is a defining characteristic of humanity,

Conscious that cultural diversity forms a common heritage of humanity and should be cherished and preserved for the benefit of all,

Being aware that cultural diversity creates a rich and varied world, which increases the range of choices and nurtures human capacities and values, and therefore is a mainspring for sustainable development for communities, peoples and nations,

Recalling that cultural diversity, flourishing within a framework of democracy, tolerance, social justice and mutual respect between peoples and cultures, is indispensable for peace and security at the local, national and international levels,

Celebrating the importance of cultural diversity for the full realization of human rights and fundamental freedoms proclaimed in the Universal Declaration of Human Rights and other universally recognized instruments,

Emphasizing the need to incorporate culture as a strategic element in national and international development policies, as

well as in international development cooperation, taking into account also the United Nations Millennium Declaration (2000) with its special emphasis on poverty eradication,

Taking into account that culture takes diverse forms across time and space and that this diversity is embodied in the uniqueness and plurality of the identities and cultural expressions of the peoples and societies making up humanity,

Recognizing the importance of traditional knowledge as a source of intangible and material wealth, and in particular the knowledge systems of indigenous peoples, and its positive contribution to sustainable development, as well as the need for its adequate protection and promotion,

Recognizing the need to take measures to protect the diversity of cultural expressions, including their contents, especially in situations where cultural expressions may be threatened by the possibility of extinction or serious impairment,

Emphasizing the importance of culture for social cohesion in general, and in particular its potential for the enhancement of the status and role of women in society,

Being aware that cultural diversity is strengthened by the free flow of ideas, and that it is nurtured by constant exchanges and interaction between cultures,

Reaffirming that freedom of thought, expression and information, as well as diversity of the media, enable cultural expressions to flourish within societies,

Recognizing that the diversity of cultural expressions, including traditional cultural expressions, is an important factor that

allows individuals and peoples to express and to share with others their ideas and values,

Recalling that linguistic diversity is a fundamental element of cultural diversity, and reaffirming the fundamental role that education plays in the protection and promotion of cultural expressions,

Taking into account the importance of the vitality of cultures, including for persons belonging to minorities and indigenous peoples, as manifested in their freedom to create, disseminate and distribute their traditional cultural expressions and to have access thereto, so as to benefit them for their own development,

Emphasizing the vital role of cultural interaction and creativity, which nurture and renew cultural expressions and enhance the role played by those involved in the development of culture for the progress of society at large,

Recognizing the importance of intellectual property rights in sustaining those involved in cultural creativity,

Being convinced that cultural activities, goods and services have both an economic and a cultural nature, because they convey identities, values and meanings, and must therefore not be treated as solely having commercial value,

Noting that while the processes of globalization, which have been facilitated by the rapid development of information and communication technologies, afford unprecedented conditions for enhanced interaction between cultures, they also represent a challenge for cultural diversity, namely in view of risks of imbalances between rich and poor countries,

Being aware of UNESCO's specific mandate to ensure respect for the diversity of cultures and to recommend such international agreements as may be necessary to promote the free flow of ideas by word and image,

Referring to the provisions of the international instruments adopted by UNESCO relating to cultural diversity and the exercise of cultural rights, and in particular the Universal Declaration on Cultural Diversity of 2001,

Adopts this Convention on 20 October 2005.

I. OBJECTIVES AND GUIDING PRINCIPLES

ARTICLE 1 – OBJECTIVES

The objectives of this Convention are:

- (a) to protect and promote the diversity of cultural expressions;
- (b) to create the conditions for cultures to flourish and to freely interact in a mutually beneficial manner;
- (c) to encourage dialogue among cultures with a view to ensuring wider and balanced cultural exchanges in the world in favour of intercultural respect and a culture of peace;
- (d) to foster interculturality in order to develop cultural interaction in the spirit of building bridges among peoples;
- (e) to promote respect for the diversity of cultural expressions and raise awareness of its value at the local, national and international levels;
- (f) to reaffirm the importance of the link between culture and

development for all countries, particularly for developing countries, and to support actions undertaken nationally and internationally to secure recognition of the true value of this link;

(g) to give recognition to the distinctive nature of cultural activities, goods and services as vehicles of identity, values and meaning;

(h) to reaffirm the sovereign rights of States to maintain, adopt and implement policies and measures that they deem appropriate for the protection and promotion of the diversity of cultural expressions on their territory;

(i) to strengthen international cooperation and solidarity in a spirit of partnership with a view, in particular, to enhancing the capacities of developing countries in order to protect and promote the diversity of cultural expressions.

ARTICLE 2 – GUIDING PRINCIPLES

1. Principle of respect for human rights and fundamental freedoms

Cultural diversity can be protected and promoted only if human rights and fundamental freedoms, such as freedom of expression, information and communication, as well as the ability of individuals to choose cultural expressions, are guaranteed. No one may invoke the provisions of this Convention in order to infringe human rights and fundamental freedoms as enshrined in the Universal Declaration of Human Rights or guaranteed by international law, or to limit the scope thereof.

2. Principle of sovereignty

States have, in accordance with the Charter of the United Nations and the principles of international law, the sovereign right to adopt measures and policies to protect and promote the diversity of cultural expressions within their territory.

3. Principle of equal dignity of and respect for all cultures

The protection and promotion of the diversity of cultural expressions presuppose the recognition of equal dignity of and respect for all cultures, including the cultures of persons belonging to minorities and indigenous peoples.

4. Principle of international solidarity and cooperation

International cooperation and solidarity should be aimed at enabling countries, especially developing countries, to create and strengthen their means of cultural expression, including their cultural industries, whether nascent or established, at the local, national and international levels.

5. Principle of the complementarity of economic and cultural aspects of development

Since culture is one of the mainsprings of development, the cultural aspects of development are as important as its economic aspects, which individuals and peoples have the fundamental right to participate in and enjoy.

6. Principle of sustainable development

Cultural diversity is a rich asset for individuals and societies. The protection, promotion and maintenance of cultural diversity are an essential requirement for sustainable development for the benefit of present and future generations.

7. Principle of equitable access

Equitable access to a rich and diversified range of cultural expressions from all over the world and access of cultures to the means of expressions and dissemination constitute important elements for enhancing cultural diversity and encouraging mutual understanding.

8. Principle of openness and balance

When States adopt measures to support the diversity of cultural expressions, they should seek to promote, in an appropriate manner, openness to other cultures of the world and to ensure that these measures are geared to the objectives pursued under the present Convention.

II. SCOPE OF APPLICATION

ARTICLE 3 – SCOPE OF APPLICATION

This Convention shall apply to the policies and measures adopted by the Parties related to the protection and promotion of the diversity of cultural expressions.

III. DEFINITIONS

ARTICLE 4 – DEFINITIONS

For the purposes of this Convention, it is understood that:

1. Cultural diversity

“Cultural diversity” refers to the manifold ways in which the cultures of groups and societies find expression. These expressions are passed on within and among groups and societies.

Cultural diversity is made manifest not only through the varied ways in which the cultural heritage of humanity is expressed, augmented and transmitted through the variety of cultural expressions, but also through diverse modes of artistic creation, production, dissemination, distribution and enjoyment, whatever the means and technologies used.

2. Cultural content

“Cultural content” refers to the symbolic meaning, artistic dimension and cultural values that originate from or express cultural identities.

3. Cultural expressions

“Cultural expressions” are those expressions that result from the creativity of individuals, groups and societies, and that have cultural content.

4. Cultural activities, goods and services

“Cultural activities, goods and services” refers to those activities, goods and services, which at the time they are considered as a specific attribute, use or purpose, embody or convey cultural expressions, irrespective of the commercial value they may have. Cultural activities may be an end in themselves, or they may contribute to the production of cultural goods and services.

5. Cultural industries

“Cultural industries” refers to industries producing and distributing cultural goods or services as defined in paragraph 4 above.

6. Cultural policies and measures

“Cultural policies and measures” refers to those policies and measures relating to culture, whether at the local, national, regional or international level that are either focused on culture as such or are designed to have a direct effect on cultural expressions of individuals, groups or societies, including on the creation, production, dissemination, distribution of and access to cultural activities, goods and services.

7. Protection

“Protection” means the adoption of measures aimed at the preser-

vation, safeguarding and enhancement of the diversity of cultural expressions.

“Protect” means to adopt such measures.

8. Interculturality

“Interculturality” refers to the existence and equitable interaction of diverse cultures and the possibility of generating shared cultural expressions through dialogue and mutual respect.

IV. RIGHTS AND OBLIGATIONS OF PARTIES

ARTICLE 5 – GENERAL RULE REGARDING RIGHTS AND OBLIGATIONS

1. The Parties, in conformity with the Charter of the United Nations, the principles of international law and universally recognized human rights instruments, reaffirm their sovereign right to formulate and implement their cultural policies and to adopt measures to protect and promote the diversity of cultural expressions and to strengthen international cooperation to achieve the purposes of this Convention.

2. When a Party implements policies and takes measures to protect and promote the diversity of cultural expressions within its territory, its policies and measures shall be consistent with the provisions of this Convention.

ARTICLE 6 – RIGHTS OF PARTIES AT THE NATIONAL LEVEL

1. Within the framework of its cultural policies and measures as defined in Article 4.6 and taking into account its own particular circumstances and needs, each Party may adopt measures aimed at protecting and promoting the diversity of cultural expressions within its territory.

2. Such measures may include the following:

(a) regulatory measures aimed at protecting and promoting diversity of cultural expressions;

(b) measures that, in an appropriate manner, provide opportunities for domestic cultural activities, goods and services among all those available within the national territory for the creation, production, dissemination, distribution and enjoyment of such domestic cultural activities, goods and services, including provisions relating to the language used for such activities, goods and services;

(c) measures aimed at providing domestic independent cultural industries and activities in the informal sector effective access to the means of production, dissemination and distribution of cultural activities, goods and services;

(d) measures aimed at providing public financial assistance;

(e) measures aimed at encouraging non-profit organizations, as well as public and private institutions and artists and other cultural professionals, to develop and promote the free exchange and circulation of ideas, cultural expressions and cultural activities, goods and services, and to stimulate both the creative and entrepreneurial spirit in their activities;

(f) measures aimed at establishing and supporting public institutions, as appropriate;

(g) measures aimed at nurturing and supporting artists and others involved in the creation of cultural expressions;

(h) measures aimed at enhancing diversity of the media, including through public service broadcasting.

ARTICLE 7 – MEASURES TO PROMOTE CULTURAL EXPRESSIONS

1. Parties shall endeavour to create in their territory an environment which encourages individuals and social groups:

(a) to create, produce, disseminate, distribute and have access to their own cultural expressions, paying due attention to the special circumstances and needs of women as well as various social groups, including persons belonging to minorities and indigenous peoples;

(b) to have access to diverse cultural expressions from within their territory as well as from other countries of the world.

2. Parties shall also endeavour to recognize the important contribution of artists, others involved in the creative process, cultural communities, and organizations that support their work, and their central role in nurturing the diversity of cultural expressions.

ARTICLE 8 – MEASURES TO PROTECT CULTURAL EXPRESSIONS

1. Without prejudice to the provisions of Articles 5 and 6, a Party may determine the existence of special situations where cultural expressions on its territory are at risk of extinction, under serious threat, or otherwise in need of urgent safeguarding.

2. Parties may take all appropriate measures to protect and preserve cultural expressions in situations referred to in paragraph 1 in a manner consistent with the provisions of this Convention.

3. Parties shall report to the Intergovernmental Committee referred to in Article 23 all measures taken to meet the exigencies

of the situation, and the Committee may make appropriate recommendations.

ARTICLE 9 – INFORMATION SHARING AND TRANSPARENCY

Parties shall:

(a) provide appropriate information in their reports to UNESCO every four years on measures taken to protect and promote the diversity of cultural expressions within their territory and at the international level;

(b) designate a point of contact responsible for information sharing in relation to this Convention;

(c) share and exchange information relating to the protection and promotion of the diversity of cultural expressions.

ARTICLE 10 – EDUCATION AND PUBLIC AWARENESS

Parties shall:

(a) encourage and promote understanding of the importance of the protection and promotion of the diversity of cultural expressions, *inter alia*, through educational and greater public awareness programmes;

(b) cooperate with other Parties and international and regional organizations in achieving the purpose of this article;

(c) endeavour to encourage creativity and strengthen production capacities by setting up educational, training and exchange programmes in the field of cultural industries. These measures should be implemented in a manner which does not have a negative impact on traditional forms of production.

ARTICLE 11 – PARTICIPATION OF CIVIL SOCIETY

Parties acknowledge the fundamental role of civil society in protecting and promoting the diversity of cultural expressions. Parties shall encourage the active participation of civil society in their efforts to achieve the objectives of this Convention.

ARTICLE 12 – PROMOTION OF INTERNATIONAL COOPERATION

Parties shall endeavour to strengthen their bilateral, regional and international cooperation for the creation of conditions conducive to the promotion of the diversity of cultural expressions, taking particular account of the situations referred to in Articles 8 and 17, notably in order to:

- (a) facilitate dialogue among Parties on cultural policy;
- (b) enhance public sector strategic and management capacities in cultural public sector institutions, through professional and international cultural exchanges and sharing of best practices;
- (c) reinforce partnerships with and among civil society, non-governmental organizations and the private sector in fostering and promoting the diversity of cultural expressions;
- (d) promote the use of new technologies, encourage partnerships to enhance information sharing and cultural understanding, and foster the diversity of cultural expressions;
- (e) encourage the conclusion of co-production and co-distribution agreements.

ARTICLE 13 – INTEGRATION OF CULTURE IN SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Parties shall endeavour to integrate culture in their development policies at all levels for the creation of conditions conducive to sustainable development and, within this framework, foster aspects relating to the protection and promotion of the diversity of cultural expressions.

ARTICLE 14 – COOPERATION FOR DEVELOPMENT

Parties shall endeavour to support cooperation for sustainable development and poverty reduction, especially in relation to the specific needs of developing countries, in order to foster the emergence of a dynamic cultural sector by, inter alia, the following means:

- (a) the strengthening of the cultural industries in developing countries through:
 - (i) creating and strengthening cultural production and distribution capacities in developing countries;
 - (ii) facilitating wider access to the global market and international distribution networks for their cultural activities, goods and services;
 - (iii) enabling the emergence of viable local and regional markets;
 - (iv) adopting, where possible, appropriate measures in developed countries with a view to facilitating access to their territory for the cultural activities, goods and services of developing countries;
 - (v) providing support for creative work and facilitating the mobility, to the extent possible, of artists from the developing world;

(vi) encouraging appropriate collaboration between developed and developing countries in the areas, inter alia, of music and film;

(b) capacity-building through the exchange of information, experience and expertise, as well as the training of human resources in developing countries, in the public and private sector relating to, inter alia, strategic and management capacities, policy development and implementation, promotion and distribution of cultural expressions, small-, medium- and micro-enterprise development, the use of technology, and skills development and transfer;

(c) technology transfer through the introduction of appropriate incentive measures for the transfer of technology and know-how, especially in the areas of cultural industries and enterprises;

(d) financial support through:

(i) the establishment of an International Fund for Cultural Diversity as provided in Article 18;

(ii) the provision of official development assistance, as appropriate, including technical assistance, to stimulate and support creativity;

(iii) other forms of financial assistance such as low interest loans, grants and other funding mechanisms.

ARTICLE 15 – COLLABORATIVE ARRANGEMENTS

Parties shall encourage the development of partnerships, between and within the public and private sectors and non-profit organizations, in order to cooperate with developing countries in the enhancement of their capacities in the protection and promotion of the diversity of cultural expressions. These innovative partnerships shall, according to the practical needs of

developing countries, emphasize the further development of infrastructure, human resources and policies, as well as the exchange of cultural activities, goods and services.

ARTICLE 16 – PREFERENTIAL TREATMENT FOR DEVELOPING COUNTRIES

Developed countries shall facilitate cultural exchanges with developing countries by granting, through the appropriate institutional and legal frameworks, preferential treatment to artists and other cultural professionals and practitioners, as well as cultural goods and services from developing countries.

ARTICLE 17 – INTERNATIONAL COOPERATION IN SITUATIONS OF SERIOUS THREAT TO CULTURAL EXPRESSIONS

Parties shall cooperate in providing assistance to each other, and, in particular to developing countries, in situations referred to under Article 8.

ARTICLE 18 – INTERNATIONAL FUND FOR CULTURAL DIVERSITY

1. An International Fund for Cultural Diversity, hereinafter referred to as “the Fund”, is hereby established.
2. The Fund shall consist of funds-in-trust established in accordance with the Financial Regulations of UNESCO.
3. The resources of the Fund shall consist of:
 - (a) voluntary contributions made by Parties;
 - (b) funds appropriated for this purpose by the General Conference of UNESCO;
 - (c) contributions, gifts or bequests by other States; organizations and programmes of the United Nations system, other regional or

international organizations; and public or private bodies or individuals;

(d) any interest due on resources of the Fund;

(e) funds raised through collections and receipts from events organized for the benefit of the Fund;

(f) any other resources authorized by the Fund's regulations.

4. The use of resources of the Fund shall be decided by the Intergovernmental Committee on the basis of guidelines determined by the Conference of Parties referred to in Article 22.

5. The Intergovernmental Committee may accept contributions and other forms of assistance for general and specific purposes relating to specific projects, provided that those projects have been approved by it.

6. No political, economic or other conditions that are incompatible with the objectives of this Convention may be attached to contributions made to the Fund.

7. Parties shall endeavour to provide voluntary contributions on a regular basis towards the implementation of this Convention.

ARTICLE 19 – EXCHANGE, ANALYSIS AND DISSEMINATION OF INFORMATION

1. Parties agree to exchange information and share expertise concerning data collection and statistics on the diversity of cultural expressions as well as on best practices for its protection and promotion.

2. UNESCO shall facilitate, through the use of existing mecha-

nisms within the Secretariat, the collection, analysis and dissemination of all relevant information, statistics and best practices.

3. UNESCO shall also establish and update a data bank on different sectors and governmental, private and non-profit organizations involved in the area of cultural expressions.

4. To facilitate the collection of data, UNESCO shall pay particular attention to capacity-building and the strengthening of expertise for Parties that submit a request for such assistance.

5. The collection of information identified in this Article shall complement the information collected under the provisions of Article 9.

V. RELATIONSHIP TO OTHER INSTRUMENTS

ARTICLE 20 – RELATIONSHIP TO OTHER TREATIES: MUTUAL SUPPORTIVENESS, COMPLEMENTARITY AND NON-SUBORDINATION

1. Parties recognize that they shall perform in good faith their obligations under this Convention and all other treaties to which they are parties. Accordingly, without subordinating this Convention to any other treaty,

(a) they shall foster mutual supportiveness between this Convention and the other treaties to which they are parties; and

(b) when interpreting and applying the other treaties to which they are parties or when entering into other international obligations, Parties shall take into account the relevant provisions of this Convention.

2. Nothing in this Convention shall be interpreted as modifying

rights and obligations of the Parties under any other treaties to which they are parties.

ARTICLE 21 – INTERNATIONAL CONSULTATION AND COORDINATION

Parties undertake to promote the objectives and principles of this Convention in other international forums. For this purpose, Parties shall consult each other, as appropriate, bearing in mind these objectives and principles.

VI. ORGANS OF THE CONVENTION

ARTICLE 22 – CONFERENCE OF PARTIES

1. A Conference of Parties shall be established. The Conference of Parties shall be the plenary and supreme body of this Convention.

2. The Conference of Parties shall meet in ordinary session every two years, as far as possible, in conjunction with the General Conference of UNESCO. It may meet in extraordinary session if it so decides or if the Intergovernmental Committee receives a request to that effect from at least one third of the Parties.

3. The Conference of Parties shall adopt its own rules of procedure.

4. The functions of the Conference of Parties shall be, inter alia:
(a) to elect the Members of the Intergovernmental Committee;
(b) to receive and examine reports of the Parties to this Convention transmitted by the Intergovernmental Committee;

(c) to approve the operational guidelines prepared upon its request by the Intergovernmental Committee;

(d) to take whatever other measures it may consider necessary to further the objectives of this Convention.

ARTICLE 23 – INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE

1. An Intergovernmental Committee for the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions, hereinafter referred to as “the Intergovernmental Committee”, shall be established within UNESCO. It shall be composed of representatives of 18 States Parties to the Convention, elected for a term of four years by the Conference of Parties upon entry into force of this Convention pursuant to Article 29.

2. The Intergovernmental Committee shall meet annually.

3. The Intergovernmental Committee shall function under the authority and guidance of and be accountable to the Conference of Parties.

4. The Members of the Intergovernmental Committee shall be increased to 24 once the number of Parties to the Convention reaches 50.

5. The election of Members of the Intergovernmental Committee shall be based on the principles of equitable geographical representation as well as rotation.

6. Without prejudice to the other responsibilities conferred upon it by this Convention, the functions of the Intergovernmental Committee shall be:

(a) to promote the objectives of this Convention and to encourage and monitor the implementation thereof;

(b) to prepare and submit for approval by the Conference of Parties, upon its request, the operational guidelines for the implementation and application of the provisions of the Convention;

(c) to transmit to the Conference of Parties reports from Parties to the Convention, together with its comments and a summary of their contents;

(d) to make appropriate recommendations to be taken in situations brought to its attention by Parties to the Convention in accordance with relevant provisions of the Convention, in particular Article 8;

(e) to establish procedures and other mechanisms for consultation aimed at promoting the objectives and principles of this Convention in other international forums;

(f) to perform any other tasks as may be requested by the Conference of Parties.

7. The Intergovernmental Committee, in accordance with its Rules of Procedure, may invite at any time public or private organizations or individuals to participate in its meetings for consultation on specific issues.

8. The Intergovernmental Committee shall prepare and submit to the Conference of Parties, for approval, its own Rules of Procedure.

ARTICLE 24 – UNESCO SECRETARIAT

1. The organs of the Convention shall be assisted by the UNESCO Secretariat.

2. The Secretariat shall prepare the documentation of the

Conference of Parties and the Intergovernmental Committee as well as the agenda of their meetings and shall assist in and report on the implementation of their decisions.

VII. FINAL CLAUSES

ARTICLE 25 – SETTLEMENT OF DISPUTES

1. In the event of a dispute between Parties to this Convention concerning the interpretation or the application of the Convention, the Parties shall seek a solution by negotiation.
2. If the Parties concerned cannot reach agreement by negotiation, they may jointly seek the good offices of, or request mediation by, a third party.
3. If good offices or mediation are not undertaken or if there is no settlement by negotiation, good offices or mediation, a Party may have recourse to conciliation in accordance with the procedure laid down in the Annex of this Convention. The Parties shall consider in good faith the proposal made by the Conciliation Commission for the resolution of the dispute.
4. Each Party may, at the time of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it does not recognize the conciliation procedure provided for above. Any Party having made such a declaration may, at any time, withdraw this declaration by notification to the Director-General of UNESCO.

ARTICLE 26 – RATIFICATION, ACCEPTANCE, APPROVAL OR ACCESSION BY

Member States

1. This Convention shall be subject to ratification, acceptance, approval or accession by Member States of UNESCO in accor-

dance with their respective constitutional procedures.

2. The instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Director-General of UNESCO.

ARTICLE 27 – ACCESSION

1. This Convention shall be open to accession by all States not Members of UNESCO but members of the United Nations, or of any of its specialized agencies, that are invited by the General Conference of UNESCO to accede to it.

2. This Convention shall also be open to accession by territories which enjoy full internal self-government recognized as such by the United Nations, but which have not attained full independence in accordance with General Assembly resolution 1514 (XV), and which have competence over the matters governed by this Convention, including the competence to enter into treaties in respect of such matters.

3. The following provisions apply to regional economic integration organizations:

(a) This Convention shall also be open to accession by any regional economic integration organization, which shall, except as provided below, be fully bound by the provisions of the Convention in the same manner as States Parties;

(b) In the event that one or more Member States of such an organization is also Party to this Convention, the organization and such Member State or States shall decide on their responsibility for the performance of their obligations under this Convention. Such distribution of responsibility shall take effect following completion of the notification procedure described in

subparagraph (c). The organization and the Member States shall not be entitled to exercise rights under this Convention concurrently. In addition, regional economic integration organizations, in matters within their competence, shall exercise their rights to vote with a number of votes equal to the number of their Member States that are Parties to this Convention. Such an organization shall not exercise its right to vote if any of its Member States exercises its right, and vice-versa;

(c) A regional economic integration organization and its Member State or States which have agreed on a distribution of responsibilities as provided in subparagraph (b) shall inform the Parties of any such proposed distribution of responsibilities in the following manner:

(i) in their instrument of accession, such organization shall declare with specificity, the distribution of their responsibilities with respect to matters governed by the Convention;

(ii) in the event of any later modification of their respective responsibilities, the regional economic integration organization shall inform the depositary of any such proposed modification of their respective responsibilities; the depositary shall in turn inform the Parties of such modification;

(d) Member States of a regional economic integration organization which become Parties to this Convention shall be presumed to retain competence over all matters in respect of which transfers of competence to the organization have not been specifically declared or informed to the depositary;

(e) "Regional economic integration organization" means an organization constituted by sovereign States, members of the United

Nations or of any of its specialized agencies, to which those States have transferred competence in respect of matters governed by this Convention and which has been duly authorized, in accordance with its internal procedures, to become a Party to it.

4. The instrument of accession shall be deposited with the Director-General of UNESCO.

ARTICLE 28 – POINT OF CONTACT

Upon becoming Parties to this Convention, each Party shall designate a point of contact as referred to in Article 9.

ARTICLE 29 – ENTRY INTO FORCE

1. This Convention shall enter into force three months after the date of deposit of the thirtieth instrument of ratification, acceptance, approval or accession, but only with respect to those States or regional economic integration organizations that have deposited their respective instruments of ratification, acceptance, approval, or accession on or before that date. It shall enter into force with respect to any other Party three months after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

2. For the purposes of this Article, any instrument deposited by a regional economic integration organization shall not be counted as additional to those deposited by Member States of the organization.

ARTICLE 30 – FEDERAL OR NON-UNITARY CONSTITUTIONAL SYSTEMS

Recognizing that international agreements are equally binding on Parties regardless of their constitutional systems, the following provisions shall apply to Parties which have a federal or

non-unitary constitutional system:

(a) with regard to the provisions of this Convention, the implementation of which comes under the legal jurisdiction of the federal or central legislative power, the obligations of the federal or central government shall be the same as for those Parties which are not federal States;

(b) with regard to the provisions of the Convention, the implementation of which comes under the jurisdiction of individual constituent units such as States, counties, provinces, or cantons which are not obliged by the constitutional system of the federation to take legislative measures, the federal government shall inform, as necessary, the competent authorities of constituent units such as States, counties, provinces or cantons of the said provisions, with its recommendation for their adoption.

ARTICLE 31 – DENUNCIATION

1. Any Party to this Convention may denounce this Convention.
2. The denunciation shall be notified by an instrument in writing deposited with the Director-General of UNESCO.
3. The denunciation shall take effect 12 months after the receipt of the instrument of denunciation. It shall in no way affect the financial obligations of the Party denouncing the Convention until the date on which the withdrawal takes effect.

ARTICLE 32 – DEPOSITARY FUNCTIONS

The Director-General of UNESCO, as the depositary of this Convention, shall inform the Member States of the Organization, the States not members of the Organization and regional

economic integration organizations referred to in Article 27, as well as the United Nations, of the deposit of all the instruments of ratification, acceptance, approval or accession provided for in Articles 26 and 27, and of the denunciations provided for in Article 31.

ARTICLE 33 – AMENDMENTS

1. A Party to this Convention may, by written communication addressed to the Director-General, propose amendments to this Convention. The Director-General shall circulate such communication to all Parties. If, within six months from the date of dispatch of the communication, no less than one half of the Parties reply favourably to the request, the Director-General shall present such proposal to the next session of the Conference of Parties for discussion and possible adoption.

2. Amendments shall be adopted by a two-thirds majority of Parties present and voting.

3. Once adopted, amendments to this Convention shall be submitted to the Parties for ratification, acceptance, approval or accession.

4. For Parties which have ratified, accepted, approved or acceded to them, amendments to this Convention shall enter into force three months after the deposit of the instruments referred to in paragraph 3 of this Article by two-thirds of the Parties. Thereafter, for each Party that ratifies, accepts, approves or accedes to an amendment, the said amendment shall enter into force three months after the date of deposit by that Party of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

5. The procedure set out in paragraphs 3 and 4 shall not apply to

amendments to Article 23 concerning the number of Members of the Intergovernmental Committee. These amendments shall enter into force at the time they are adopted.

6. A State or a regional economic integration organization referred to in Article 27 which becomes a Party to this Convention after the entry into force of amendments in conformity with paragraph 4 of this Article shall, failing an expression of different intention, be considered to be:

(a) Party to this Convention as so amended; and

(b) a Party to the unamended Convention in relation to any Party not bound by the amendments.

ARTICLE 34 – AUTHORITATIVE TEXTS

This Convention has been drawn up in Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish, all six texts being equally authoritative.

ARTICLE 35 – REGISTRATION

In conformity with Article 102 of the Charter of the United

Nations, this Convention shall be registered with the Secretariat of the United Nations at the request of the Director-General of UNESCO.

Annex Conciliation Procedure

ARTICLE 1 – CONCILIATION COMMISSION

A Conciliation Commission shall be created upon the request of one of the Parties to the dispute. The Commission shall, unless the Parties otherwise agree, be composed of five members, two appointed by each Party concerned and a President chosen jointly by those members.

ARTICLE 2 – MEMBERS OF THE COMMISSION

In disputes between more than two Parties, Parties in the same interest shall appoint their members of the Commission jointly by agreement. Where two or more Parties have separate interests or there is a disagreement as to whether they are of the same interest, they shall appoint their members separately.

ARTICLE 3 – APPOINTMENTS

If any appointments by the Parties are not made within two months of the date of the request to create a Conciliation Commission, the Director-General of UNESCO shall, if asked to do so by the Party that made the request, make those appointments within a further two-month period.

ARTICLE 4 – PRESIDENT OF THE COMMISSION

If a President of the Conciliation Commission has not been chosen within two months of the last of the members of the Commission being appointed, the Director-General of UNESCO shall, if asked to do so by a Party, designate a President within a further twomonth period.

ARTICLE 5 – DECISIONS

The Conciliation Commission shall take its decisions by majority vote of its members. It shall, unless the Parties to the dispute otherwise agree, determine its own procedure. It shall render a proposal for resolution of the dispute, which the Parties shall consider in good faith.

ARTICLE 6 – DISAGREEMENT

A disagreement as to whether the Conciliation Commission has competence shall be decided by the Commission.

Svenska Unescorådet
Utbildningsdepartementet
103 33 Stockholm
infounesco@regeringskansliet.se
www.unesco.se

unesco.se

Svenska Unescorådet
Swedish National
Commission for UNESCO